

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

der hvilede på hele befolkningen, de afsavn, forbrugerne i den anledning måtte lide — når vi fortalte om alle de andre ting, var det sortmaleri, ganske urimeligt sortmaleri, som kun skulle tjene til begrundelse for regeringens restriktionspolitik. Det var den eneste grund til, at det blev sagt; der var ikke megen sandhed i det, regeringen fremførte om realiteterne i landets økonomiske situation.

Jeg er sikker på, at de elementer, jeg her under refererende form har fremdraget som værende dem, vi anvendte for at karakterisere den økonomiske situation, vil man kunne finde hele denne regerings tid igennem i alle de økonomiske taler, som regeringens medlemmer har holdt. Der har aldrig på noget tidspunkt fundet nogen afslappelse sted i opfattelsen af den alvor, der præger landets økonomiske situation. Men rigtigt er det jo, at der kom en periode, hvor vi rent forbi gående i hvert fald kunne mærke en vis lettelse i alle disse forhold. Den periode satte ind i begyndelsen af 1948, da det lykkedes os at føre en Englandsaftale igennem, der gav en forhøjelse på danske eksportvarer på 30—40 pct., som altså pludselig forøgede vore sterlingindtægter i betydeligt omfang. Samtidig begyndte Marshallhjælpen at skaffe skibsladninger af dollarvarer til landet; i fortsættelse heraf havde vi en god høst, oven i købet 2 høstår i træk, vi havde milde vintre, vi kunne mærke, at vel indebar situationen stadig al den alvor, jeg har skildret, og som vi aldrig glemte at foreholde befolkningen, men samtidig var der en øjeblikkelig lettelse, som ikke mindst forbrugerne og befolkningen følte, nemlig at forsyningerne blev stadig bedre. Og at de er det, vil selv det nu så pessimistiske medlem, det ærede medlem hr. Aksel Møller, ikke nægte. Forsyningerne er bedre, og hele befolkningen mærker det dag for dag. Det var alle disse forhold, som faktisk bevirkede, at vi måtte sige, at selvom de krav, der stilledes til os i dansk økonomisk politik, på langt sigt var lige alvorlig, var vore muligheder for at løse opgaverne væsentligt gunstigere, end de var før. Vi mærkede det på mange måder, produktionen steg fra måned til måned, udenrigshandelen voksede, ombytningsforholdet overfor udlandet blev gunstigere, saneringen af pengevæsenet skred hurtigt frem, mangelen på arbejdskraft forsvandt, og ude på verdensmarkedet begyndte man at kunne øjne en lysning i form af en lille tendens til fald i prisen på nogle af de varer, vi skulle købe for at forsyne landet med råvarer.

Jeg synes ikke, man kan bebrejde rege-

ringen, at den, samtidig med at man holdt hovedlinien klar — hvad enhver iøvrigt selv kunne iagttage —, gjorde befolkningen opmærksom på, at forudsætningerne for at løse disse vanskelige problemer var bedre, end de var før, at vi faktisk lå lunt i svinget, for endnu en gang at bruge dette fantastisk slidte udtryk. Det kan man ikke bebrejde regeringen. Det, man kunne have bebrejdet regeringen, var, hvis den med udgangspunkt i denne ganske midlertidige lettelse havde ført en letsindig økonomisk politik. Hvis vi f. eks. havde fulgt de råd, de konservative dengang gav os, så havde man kunnet bebrejde os det, men det gjorde vi ikke. Vi holdt genopbygningslinien fast i dansk økonomi, vi lod os ikke friste — heller ikke af konservative råd — til at lade hele det voksende samfundsprodukt glide over i et forøget forbrug. Vi var klar over, at investeringerne måtte holdes oppe, vi var klar over, at vel skulle befolkningen have andel i de bedre vilkår, men så stor en del som muligt af det voksende samfundsprodukt måtte gå til investering. Derfor fastholdt vi forbrugsbegrænsningerne og restriktionerne, derfor fastholdt vi smør- og margarinrationeringen, og flere andre rationeringer kunne nævnes, som oppositionspartierne, først og fremmest det konservative parti, hamrede løs på og rådede regeringen til at afskaffe. Det er ikke så forfærdelig længe siden, vi havde en debat om vareforsyningen, hvor, såvidt jeg erindrer, det ærede medlem hr. Aksel Møller var ordfører og stod på denne talerstol og krævede disse rationeringer ophævet straks som betingelse for, at han kunne godkende vareforsyningsloven. Nu blev de ikke ophævet, og loven blev forlænget alligevel — heldigvis gik det så godt. Men tænk, om vi ikke alene dengang, men på et langt tidligere tidspunkt havde fulgt de råd angående den økonomiske politik, som er givet os fra konservativ side! Så havde landets økonomi ligget helt anderledes, så havde genopbygningslinien helt måttet opgives. Jeg tror, at når man fra det ærede medlem hr. Aksel Møllers og det konservative partis side nu har anslået en helt ny tone i den økonomiske politik — ikke helt ny, set fra vort synspunkt, men fra et konservativt synspunkt —, blod-, sved- og tåretonen, så skal det ærede medlem takke os, fordi vi igennem hele den økonomiske situations skiftende faser holdt fast på genopbygningslinien og ikke på et eneste tidspunkt lod os lokke ud i mosen af de lygtmænd, som det ærede medlem hr. Aksel Møller så fittigt tændte for at forvirre billedet for os.

Jeg finder ingen anledning til at gå nær-